

25 de novembre: Lliures de violències a casa, als carrers, a la feina

COORDINADORA OBRERA SINDICAL - COS :: 25/11/2020

La violència patriarcal, clau de volta de l'exploració capitalista.

Els assassinats masclistes són la punta de l'iceberg de la violència que sofreixen les dones en les societats patriarcals i capitalistes. Unes violències que s'exerceixen des de l'àmbit personal i familiar fins al sociolaboral, i que ataquen les condicions simbòliques, materials i de vida de les dones treballadores.

Aquest 2020 **26 dones i un infant han estat assassinades per violència masclista als Països Catalans.** 6 d'aquests feminicidis s'han donat durant el període de **confinament** quan les condicions de **vulnerabilitat eren més extremes.**

Aquest 25 de novembre, **dia internacional contra les violències masclistes**, cal seguir recordant que aquestes violències no s'aturen i són estructurals. No són fets aïllats. . Quelcom que durant aquest any s'ha fet més visible que mai. **Un 2020 marcat per la crisi sanitària de la Covid-19 i una gestió per part de les classes dirigents en la que s'ha avantposat el capital a la cura de la vida**, cosa que ha estat especialment **demolidora per a les dones** i especialment aquelles que ocupen les posicions **més precàries al mercat laboral i en les feines no remunerades i invisibilitzades.**

Si parlem de violència, els primers mesos de la pandèmia **van ser especialment durs per a moltes dones que patien agressions.** El confinament domiciliari no va contemplar que moltes dones haurien de tancar-se amb els seus agressors, fet que va suposar un **augment del risc** a la vegada que menys accés a poder-ho denunciar, demanar ajuda o participar en espais de suport mutu. La privatització i concert dels insuficients recursos d'atenció **agreuja la situació de moltes dones, perpetuant aquesta violència institucional que castiga doblement.** L'erosió de l'espai públic que ha portat la gestió de la pandèmia i la concepció del dret a reunió i sindicació com una activitat no essencial també ens ha restat possibilitats d'organitzar-nos, prendre consciència i ajudar-nos. Aquesta pandèmia ha tingut i té rostre de dones.

Rostre de les dones que representen el 70% de treballadores del sector sociosanitari, les quals fa anys que veuen en primera persona com les retallades en sanitat maten. Treballadores que han estat i estan a primera línia, sovint sense disposar de material de protecció i les mesures de prevenció de riscos laborals necessaris. Especialment ha sofert el sector de la infermeria, el que més contagis ha viscut. O el del personal de residències i centres de dia d'atenció a persones en situació de dependència o gent gran, que s'han vist abandonades a la seua sort. O també les persones dels serveis de neteja de les infraestructures sociosanitàries, a les quals les mesures classistes del govern ni tan sols han compensat, com s'ha fet en altre personal sanitari.

Però en aquesta gestió liberal de la crisi i la pandèmia, són tots els sectors que s'han vist afectats. I són aquelles en situació ja més que precària les que han vist com la seua situació s'agreuja encara més. **En els darrers mesos s'han acumulat acomiadaments, ERTO i impagament d'aquests ERTO**, sumant a la situació laboral una **indefensió administrativa total**. Indefensió que en molts casos ha augmentat la que ja tenien **treballadores sense contracte o en frau** com les treballadores de la llar, per a les quals no hi ha hagut ERTO o subsidi que les atengués. En canvi els desnonaments, les polítiques racistes migratòries, l'encariment dels serveis i béns bàsics (com les mascaretes o els gels sanitaris) no han parat de créixer.

Així mateix, **la implementació del teletreball sense una perspectiva de gènere i la suspensió de l'activitat a les escoles i altres serveis públics, ha posat en relleu fins a quin punt les dones han hagut d'assumir tot el treball no remunerat i invisibilitzat de reproducció social**. L'educació, el manteniment, l'atenció psicosocial, l'assistència i , cura de les persones grans o en situació de dependència, s'han sumat a un treball intensiu productiu que el conjunt de la classe treballadora ha hagut de dur a terme posant-hi recursos propis. La superposició de les tasques productives i reproductives sense mesures que atenguen de manera específica a les proveïdores de cures i sosteniment, ha suposat pressions psicològiques greus, sobrecàrregues mentals i físiques, sobremedicació, i un aprofundiment de la bretxa salarial. La desigualtat com a violència estructural es manifesta en la divisió sexual del treball, la major pobresa que sofreixen les dones, i les agressions sexuals a tots els entorns, també els laborals, com fa unes setmanes denunciàvem des de COS Esfosa i com in comptables treballadores han hagut d'enfrontar posant en risc la seua feina, salut i vida.

Per tot això, des de la Coordinadora Obrera Sindical **volem denunciar que tant la crisi sanitària com la gestió que se n'està fent perpetuen la desigualtat social que patim i incrementen les violències directes i estructurals d'aquest model patriarcal capitalista**. En lloc de mesures socials i solidàries, que situen l'abolició de les violències masclistes com a prioritat, ens trobem amb un impuls cap a la pèrdua de capacitat de presa de consciència de classe i feminista. Des de la COS estem convençudes que tot això és així perquè el Capitalisme és antagònic als drets de les dones i es beneficia de les violències masclistes, promovent la transferència del treball gratuït de les cures, l'explotació sexual i reproductiva i la violència més extrema per tal de garantir la seua continuïtat.

Aturem els feminicidis i totes les violències masclistes. Aturem la pandèmia de la violència patriarcal i capitalista. Organitzem-nos en el sindicalisme feminista, de classe i combatiu!

https://www.lahaine.org/mm_ss_est_esp.php/25-de-novembre-lliures-de